

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«Αλλά ο Σαιμπριάκ δέν έπιγγε νά ειδοποιήση τόν καρδινάλιο, γιατί ήθελε νά συλλάβη μόνος του τήν Άνναΐδα. Αυτό θά ήταν ή άρχή τής εϋτυχίας του. Μέσα του όμως σκεφτόταν και κάτι άλλο : «Κί' ένα ολόκληρο στράτευμα, έλεγε, αν στείλη ο καρδινάλιος, δέν θά μπορέση νά συλλάβη τήν Άνναΐδα εφόσον βρίσκεται κοντά της ο Τραγκαβέλ. Πρέπει πρώτα νά τόν σκοτώσω αυτόν, έστω και δολοφονικά.

«Έτσι ο Σαιμπριάκ παρακολουθοϋσε τήν Άνναΐδα μονάχα με τόν σκοπό νά μή χάση τά ίχνη της. «Όλες του ή προσπάθειες απέβλεπαν νά βρῆ ένα τρόπο σίγουρο νά σκοτώση τόν Τραγκαβέλ και τόν Μπλουϊ, χωρίς αυτός νά ριψοκινδυνεύση.

Στή Σάρρη όμως έχασε ξαφνικά τόν Τραγκαβέλ και τόν Μπλουϊ. Από τή στιγμή εκείνη, μιά τρομερή άγωνία τόν κυρίευσε. Έξακολούθησε βέβαια νά παρακολουθῆ τήν Άνναΐδα, αλλά μ' ένα άπερίγραπτο τρόπο. «Έτρεμε μήπως από στιγμή σέ στιγμή παρουσιασθῆ μπροστά του ο Τραγκαβέλ. «Ορατός ο Τραγκαβέλ τόν έτρόμαζε. «Αόρατος, του έφερνε ένα θανάσιμο ρίγος.

«Ας παρακολουθήσουμε όμως τώρα και τήν Άνναΐδα. «Όταν ή βασιλική ακολουθία έφθασε στο χωριό Μαγδαληνή, ή Άνναΐς έγκατεστάθηκε σ' ένα πανδοχείο, πού βρισκόταν σ' έπίκαιρο σημείο κι' από κει παρακολουθοϋσε όλες τες κινήσεις τών κατασκόπων του καρδινάλιου.

«Έτσι μπόρεσε νά παρακολουθήση και τήν συνάντησι του καρδινάλιου με τόν δοϋκα τής Βανδώμης και τόν αδελφό του. «Αλλά δέν κατώρθωσε νά πλησιάση αρκετά τόν καρδινάλιο. Γιατί ή Άνναΐς δέν προσπαθοϋσε νά βρῆ εϋκαιρία για νά όρμηση εναντίον του και νά τόν δολοφονήση. «Ηθελε νά τόν βρῆ μόνο του και νά μονομαχήση μαζί του μέχρι θανάτου, ώστόσο ο ένας από τούς δυό πέσει κάτω νεκρός.

«Έτσι μόνο θά έξειδικείτο τόν πατέρα της...

«Η σκέψις τής έκδικήσεως της τήν άπασχολοϋσε από τó πρώι ως τó θράδυ. Συγχρόνως όμως, εκτός από τόν καρδινάλιο μιά άλλη μορφή παρουσιαζόταν στο μυαλό της, ένα πρόσωπο λυπημένο και σκεπτικό. Και ή δυστυχισμένη νέα ψιθύριζε μονολογώντας.

— Γιατί νά τόν διώξω ; Γιατί άφιέρωσε τή ζωή του σέ μένα ; Γιατί με υπεράσπισε κάθε φορά πού βρέθηκα στον κίνδυνο ; Γιατί μ' έσωσε δυό τρεις φορές... Πνεϋμα μικρό και καρδιά ταπεινή, έχε τουλάχιστον τó θάρρος νά όμολογήσης ότι άρνήθηκες τή βοήθεια του Τραγκαβέλ, γιατί είνε εϋπατρίδης ο δυστυχισμένος!

Και ή Άνναΐς ξαναείπε :

— Δέν είνε εϋπατρίδης ! Δέν έχει άριστοκρατική καταγωγή!

Και πρόσθεσε :

— Μά επί τέλους τί σημαίνουν ή άδειανές αυτές λέξεις;

Και τώρα σιγά-σιγά άρχισαν νά έρχονται στο μυαλό της σκέψεις παράδοξες, σκέψεις άλλόκοτες πού δέν τήν άφηναν όλη τήν νύχτα νά κοιμηθῆ.

Τό πρώι, χλωμή και κουρασμένη ακόμα, καθάλλησε τó αλόγότης, ελπίζοντας ότι αν κούραζε ακόμα περισσότερο τó σωμα

της, θά έδιωχνε και τις δυσάρεστες σκέψεις της.

Τή στιγμή πού ήππευε, ο κατάσκοπος τόν όποϊον είχε εξαγοράσει, πλησίασε τήν Άνναΐδα και τής ειπε γρήγορα-γρήγορα με σιγανή φωνή :

— Στις 8 τó πρώι ο καρδινάλιος θά βρίσκεται έξω από τó χωριό Μαρνουάρ, στην είσοδο του δάσους όπου θά συναντηθῆ με κάποιον ... «Ο καρδινάλιος θά είνε μόνος...

Κατόπιν ο κατάσκοπος εξαφανίστηκε...

«Η Άνναΐς, ακούγοντας τά λόγια αυτά, έγινε πελιδινή, κατάλαβε πώς είχε φτάσει ή στιγμή πού έπρεπε νά δράση. Δέν έδίστασε καθόλου. Τó σχέδιο της ήταν νά βαδίση κατ' εϋθείαν εναντίον του έχθρου της, νά τόν έξαναγκάση νά σύρη και αυτός τó ξίφος του και νά χτυπηθῆ μαζί του μέχρι θανάτου.

Καβάλλα λοιπόν σ' αλόγο της, ή Άνναΐς τράβηξε προς τó Μαρνουάρ. «Ηταν ακόμα ή ώρα έφτά τó πρώι και άσφαλώς θά προλάμβανε τόν καρδινάλιο.

«Ο κατάσκοπος όμως πού ή Άνναΐς νόμιζε πώς είχε εξαγοράσει, άμέσως μετά τήν συνάντησί του μαζί της, έφυγε βιαστικά και διέσχισε τούς δρόμους του μικρού χωριου. «Όταν έφτασε στην άλλη άκρη του χωριου, μπήκε μέσα σέ μιά αύλή, όπου πέντε καθαλλάρηδες τόν περίμεναν. «Ο ένας απ' αυτούς έτρεξε άμέσως νά προϋπαντήση τόν κατάσκοπο και τόν ρώτησε άνήσυχος :

— Λοιπόν ;

— Τελείωσε. Τήν στιγμή αυτή ή Άνναΐς βρίσκεται στο δρόμο του Μαρνουάρ.

— Καλά ! Πήγαινε τώρα, του άπάντησε ο καθαλλάρης. Τά άλλα άφοροϋν έμένα. Και πρό πάντων μή πῆς λέξι στον καρδινάλιο.

— Τί λέτε, κύριε θαρώνε, διεμαρτυρήθηκε ο κατάσκοπος. Δέν ύπηρετῶ πολλούς κυρίους συγχρόνως... «Όταν έξυπηρετῶ τόν κύριο θαρώνο ντε Σαιμπριάκ, δέν εργάζομαι συγχρόνως και ύπέρ του Ρισελιέ. Τί διάβολο !

— Πολύ καλά ! Πήγαινε τώρα!

«Ο κατάσκοπος ύποκλίθηκε κι' άπομακρύνθηκε. Φεύγοντας όμως από κει, διευθύνθηκε κατ' εϋθείαν προς τó βασιλικό στρατόπεδο και ζήτησε άκρόασι από τόν καρδινάλιο Ρισιλιέ, ο όποϊος τόν δέχτηκε άμέσως.

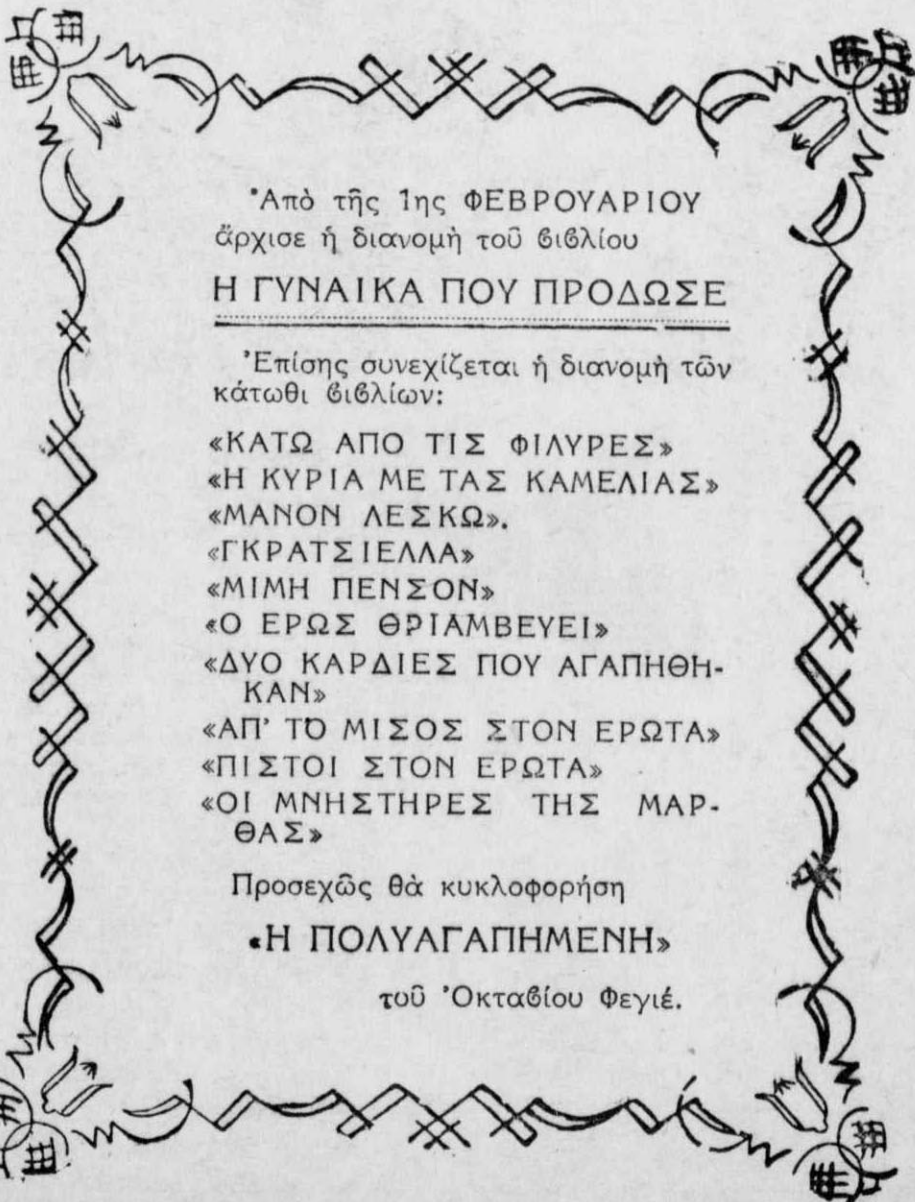
— Κύριε καρδινάλιε, του ειπε, σήμερα διετάχθηκα από τó θαρώνο ντε Σαιμπριάκ νά πῶ στην δεσποινίδα ντε Λεσπάρ, ότι μπορεί νά σας συναντήση έξω από τó χωριό Μαρνουάρ στις όχτώ τó πρώι.

— Γιατί σου τó ειπε αυτό ο Σαιμπριάκ ; Τί σκοπεϋει νά κάνει ;

— Νά παραμονέψη τήν δεσποινίδα ντε Λεσπάρ, νά όρμηση εναντίον της και νά τήν συλλάβη. Θά έχη βοηθούς τέσσερες άνδρες τούς πιό δυνατούς στο σπαθί...

— Του ειπες ότι του έλεγα φέματα, όταν του ύποσχέθηκα νά τόν παντρέψω με τήν δεσποινίδα ντε Λεσπάρ;

— Μάλιστα ! Και πρόσθεσα ότι σκέπτεσθε ν' άπαλλαγῆτε απ' αυτόν όσο τó δυνατόν γρηγορώτερα. Γι' αυτό, ο Σαιμπριάκ σκοπεϋει, αν συλλάβη τήν Άνναΐδα, νά τραβήξη για τó Παρίσι. «Έτσι τουλάχιστον μου ειπε. «Ε-

«Από τής 1ης ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ
άρχισε ή διανομή του βιβλίου

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ

«Επίσης συνεχίζεται ή διανομή τών
κάτωθι βιβλίων:

«ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ»

«Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ»

«ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ».

«ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ»

«ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ»

«Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ»

«ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗ-
ΚΑΝ»

«ΑΠ' ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ»

«ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ»

«ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡ-
ΘΑΣ»

Προσεχώς θά κυκλοφορήση

«Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ»

του Όκταβίου Φεγιέ.

γώ όμως νομίζω ότι θα φύγει μάλλον για το 'Ανζού.

— 'Ωραία ! είπε ο καρδινάλιος ευχαριστημένος. Μ' έξυπνότητες περίφημα στην υπόθεσι αυτή. Πόσα θα πάρης από τον Σαιμπριάκ ;

— 'Εκατό είκοσόφραγκα.

— Καί από την 'Ανναΐδα ;

'Εκατό.

— Πάρε μιὰ έντολή για να σου πληρώσουν από το ταμείο μου δυό χιλιάδες φράγκα. Βλέπεις, είμαι πιό γενναιοδωρος απ' όλους τους άλλους. Μά είμαι κι' ο πιό τρομερός, όταν καταλάβω πώς οί ύπηρετάι μου με άπατούν. Πήγαινε.

'Όταν ο καρδινάλιος έμεινε μόνος, σκέφθηκε:

— Αυτή τη φορά, θ' άπαλλαγώ και από τους δυό. Καί από το Σαιμπριάκ που είναι ήλίθιος κ' έπηρμένος κι' από την 'Ανναΐδα που είναι επικίνδυνη. "Αν ο Σαιμπριάκ τη σκοτώσει, θα τον κρεμάσω ως κακούργο. Καί αν άπλως τη συλλάβη, θα τον κρεμάσω ως ληστή».

Κατά τις πέντε το πρωί της ημέρας εκείνης, δυό ώρες δηλαδή πριν ή 'Ανναΐς πληροφορηθή από τον κατάσκοπο ότι θα συναντούσε τον καρδινάλιο στην άρχή του δάσους Μαρσνουάρ, δυό καθαλλάρηδες βγήκαν από το χωριό Μαγδαληνή, διευθυνόμενοι προς το Μπλουά.

Οί ίππείς αυτοί ήσαν ο Τραγκαβέλ κι' ο κόμης Μπλουϊ.

— Λοιπόν, ρώτησε σε κάποια στιγμή ο Τραγκαβέλ τον κόμητα, θα πάτε στο Μπλουά.

— Φύγαμε από το Παρίσι με είκοσι μόνο δεκάφραγκα. Χθές λοιπόν είδαδι δέν υπάρχουν πειά στο πουγγί μου χρήματα κι' ότι πρέπει ή να βρω άλλα ή να ζήσουμε ληστεύοντας τους διαβάτες. Στο Μπλουά έχω χρήματα. Πάω λοιπόν εκεί και σε μιὰ ώρα θα ξαναγυρίσω. Χαίρε λοιπόν, Τραγκαβέλ.

'Ο Τραγκαβέλ έσφιξε το χέρι του φίλου του και ξαναπήρε το δρόμο προς το χωριό Μαγδαληνή, όπου ήξερε πως θρισκόταν ή 'Ανναΐς.

Το πρώτο ανθρώπινο πλάσμα που ο Τραγκαβέλ είδε από μακριά, πλησιάζοντας στο χωριό, ήταν ή 'Ανναΐς που έφευγε έφιππος από το χωριό μετά την συνάντησί της με τον κατάσκοπο του Ρισελιέ.

— Που πηγαίνει τάχα αναρωτήθηκε ο Τραγκαβέλ στενάζοντας.

'Ο καλύτερος τρόπος για να μάθω αυτό είναι να την παρακολουθήσω.

Την ίδια στιγμή, ο θυρώνος Σαιμπριάκ κ' οί τέσσερες άνθρωποι του έτρεχαν από άλλο δρόμο προς το Μαρσνουάρ για να συναντήσουν την 'Ανναΐδα και να φτάσουν εκεί πριν απ' αυτήν.

'Η 'Ανναΐς έφτασε στο Μαρσνουάρ και το διέσχισε άργά χωρίς να σταματήσει καθόλου. Σε λίγο έφτασε στην άρχή του δάσους. Καμμιά συγκίνησης δέν ζωγραφίζόταν στο προσωπό της. Μονάχα, όταν έφτασε εκεί, τράβηξε το ξίφος της.

Στάθηκε κατόπιν και, κυττάζοντας γύρω της, αναρωτήθηκε :

— Θάρθη τάχα ο καρδινάλιος ;... Είναι μοιραίο τάχα να έκδικηθώ σήμερα ;

Πέζεψε, έδεσε το άλογό της στον κορμό ενός δέντρου και με το ξίφος της διέγραψε μερικούς σπαθισμούς στον άέρα... Κατόπιν ξανάβαλε το σπαθί της στη θήκη του.

— "Αν ήταν έδω εκείνος, σκεφτόταν, θα μου έδειχνε μερικούς ναλούς σπαθισμούς.

Μά ξεαφνα, τη στιγμή εκείνη, ένοιωσε στιβαρά χέρια να την

άρπάζουν και να την τραβούν άπότομα προς ένα άμάξι που περιμένε στην άρχή του δάσους. 'Η 'Ανναΐς γύρισε το κεφάλι της και είδε ότι τέσσερες άνδρες την κρατούσαν. Στην άρχή νόμισε πως ήσαν λησταί. 'Αλλά άμέσως σχεδόν κυριεύτηκε από τρόμο, ξεχωρίζοντας μεταξύ τους μιὰ μορφή, γεμάτη μίσος, πάθος και είρωνεία!

Είχε αναγνωρίσει τον Σαιμπριάκ !

Συγκέντρωσε όλες της τις δυνάμεις και παλεύοντας άπεγνωσμένα, προσπάθησε ν' άπαλλαχτή από τα χέρια που την κρατούσαν...

Και τότε, μέσα στην άπελπισία της, χωρίς να το θέλη κ' ή ίδια, άσυναίσθητα έφώναξε :

— Βοήθεια, Τραγκαβέλ !

— 'Εδω είμαι ! άκούστηκε άμέσως εις άπάντησιν, βροντερή και τρομερή ή φωνή του όπλοδιδασκάλου.

'Η 'Ανναΐς κι' ο Σαιμπριάκ γυρίσαν συγχρόνως το κεφάλι τους προς το μέρος απ' το όποίο είχε άκουστή ή φωνή και είδαν τότε την θύελλα προσωποποιημένη να όρμάη άσυγκράτητη έναντιον των άπαγωγέων.

'Ο Σαιμπριάκ έβγαλε μιὰ άγρια βλαστήμια και ή 'Ανναΐς, χωρίς να θέλη, άρχισε να τρέμη.

Σε διάστημα λιγώτερο του δευτερολέπτου, ο Τραγκαβέλ είχε φτάσει κοντά τους.

— Σκοτώστε τον ! Σκοτώστε τον ! ούρλιαξε ο Σαιμπριάκ.

Κι' άμέσως οί πέντε άνδρες συγχρόνως άφησαν την 'Ανναΐδα για ν' αντιμετώπισουν τη θύελλα που είχε πέσει άπάνω τους. Για μερικά δευτερόλεπτα δέν έβλεπαν παρά ένα τρομερό πράγμα : "Ενα πρόσωπο κόκκινο από το θυμό, τις άστραπές ενός σπαθιού και το εύρύ στήθος ενός άλόγου που ώρμούσε άκάθεκτο...

— Κατόπιν το όραμα διαλύθηκε.

'Ο Τραγκαβέλ άφίππευσε και σαν άστραπή ρίχτηκε ανάμεσα στους πέντε άνδρες.

'Η σύγκρουσις ήταν άγρια και τρομακτική. 'Ο Τραγκαβέλ έμοιαζε σαν το κεραυνό που πέφτει άπάνω στα δέντρα και τα συντρίβει.

Αυτό θάσπηξε μόλις δυό δευτερόλεπτα... Καί στο διάστημα αυτό δέν άκούγόταν τίποτε άλλο από ούρλιασματα, βλαστήμιες, ρόγγους άγωνίας και κλαγγές συγκρουομένων όπλων.

'Ο Τραγκαβέλ ήταν σαν τρελλός.

Με τα πρώτα χτυπήματα, το σπαθί του είχε σπάσει.

'Η 'Ανναΐς παρακολουθούσε τη συμπλοκή έξ άποστάσεως τεσσάρων βημάτων.

Είχε άπομεινεί σαν άπολιθωμένη. "Ηθελε να όρμήση κι' αυτή μά δέν μπορούσε να κινηθή...

'Η κραυγές σε λίγο έπαψαν και μόνο τα χτυπήματα άκούγοντουσαν τώρα.

'Ο Τραγκαβέλ ντυπούσεν άλύπητα τους αντιπάλους του, οί όποιοι, από την πρώτη στιγμή είχαν άντιληφθή, ότι, αν δέν τον σκότωναν, θα σκοτωνόντουσαν απ' αυτόν.

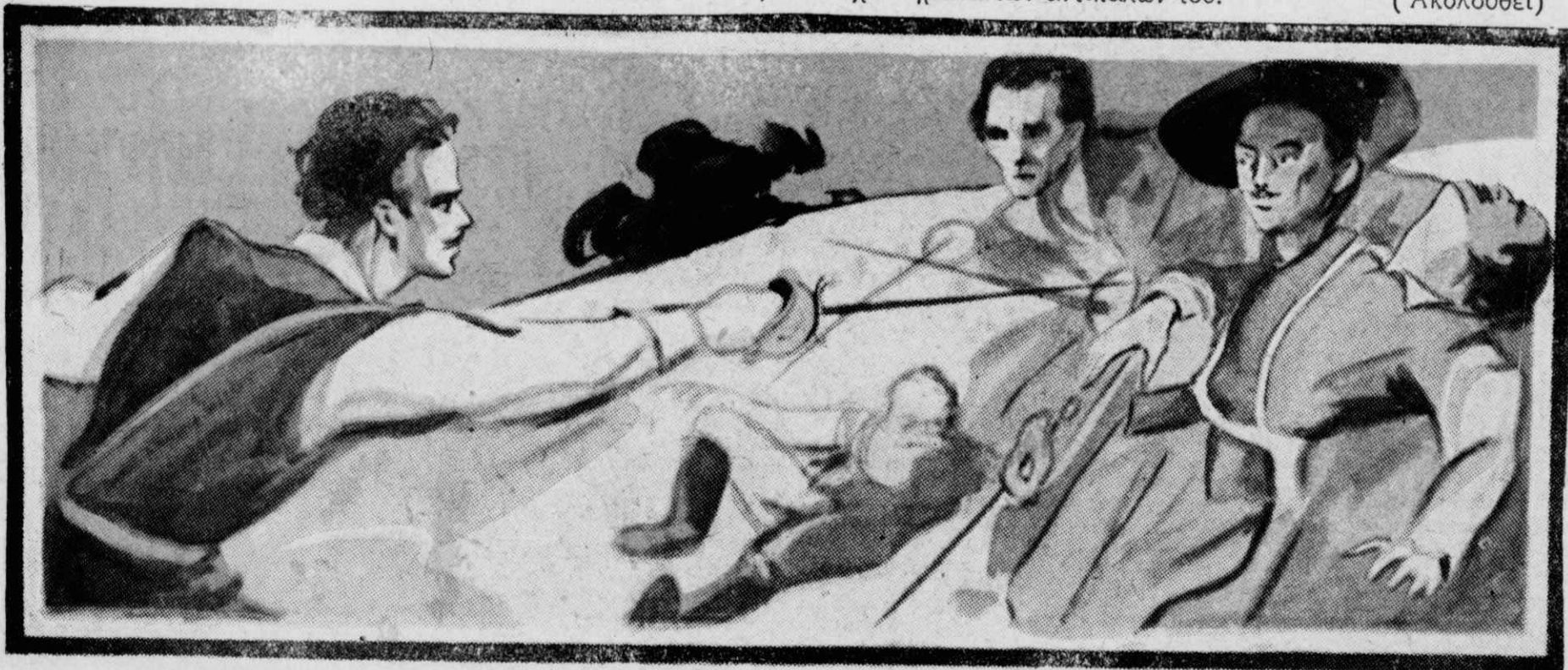
'Ο Τραγκαβέλ έμοιαζε με άνεμοστρόβιλο που παρασύρει τα πάντα στο πέρασμά του.

"Όταν το σπαθί του έσπασε, το έπιασε από τη λεπίδα...

Και χτυπούσε... χτυπούσε...

Ούτε για μιὰ στιγμή δέν σκέφτηκε ν' άμυνθή ή ν' άποκρούση τα χτυπήματα των αντιπάλων του.

('Ακολουθεί)

Ο Τραγκαβέλ χτυπούσε άλύπητα τους αντιπάλους του.